

Scenhöst 2026

Ska vi bli lika maktlösa som hunden?

Hunden Rudi medverkar som metafor för det totala beroendet eller maktlösheten. Här med Tilman O'Donnell, Anna Vnuk och Ludde Hagberg. Foto: Joakim Ståhl

Att lyda och vara beroende – den sortens hundliv vill dansaren och koreografen Ludde Hagberg bända isär i sitt nya verk på Moment:teater. En uppsättning om människor, maskiner och hundar.

Jenny Aschenbrenner och Joakim Ståhl (Foto)

Publicerad 2026-09-10 17.00

Uppdaterad 2026-09-10 20.56

Goodtheatre

Var: Moment:teater, Gubbängen

Premiär 26 september

Vad finns kvar av människan i en framtid när maskinen tagit över, har vi blivit hundar då? Eller är vi i själva verket hundarnas husdjur?

– Åh nej, det hoppas jag inte! De är ju förskräckliga hundar, så som de beter sig, säger Ludde Hagberg och klappar sin egen lilla hund, som sedan smiter in under soffan för att få vara ifred under intervjun.

Hans nya uppsättning heter "Goodtheatre" och beskrivs som en framtida blick på vår tid. Framtida människor gestaltar 2026 på en scen, en hund är med, och maskinen. Övervakningen och den ständiga interaktionen med datorer är en avgörande aspekt av hur föreställningen skapas.

Ludde Hagberg är uppkopplad med mygga mot lokalt fokuserad artificiell intelligens, som redan under repetitionsarbetet samlar ihop allt som sägs, också under denna intervju, och sedan använder det för att under föreställningen kunna kommunicera med och påverka dansarna på scen.

Hela mänsklighetens bibliotek

– Den kan spotta ut vad som helst när som helst som är perfekt koherent, hela mänsklighetens bibliotek. Det finns blixtsnabbt tillgängligt, säger Ludde Hagberg.

Ludde Hagberg och Rudi. Foto: Joakim Ståhl

Samtidigt blir maskinens inspel också ofta fullständigt skeva, det är en del av poängen. Ludde Hagbergs arbete med uppsättningar i gränslandet mellan dans, teater, performance och konst på

Moment:teater har sammanfallit med det enorma skiftet som skett inom tekniken, därur springer temat.

– Och ur alla de väldigt djupa frågor det ställer till en själv. Det har mynnat ut i hunden som metafor för ett möjligt predikament för oss, den typen av totalt beroende eller maktlöshet.

För att hunden avlats av människan till ett djur som inte överlever utan människan?

– Den har ett funktionsområde för oss och så fort den kliver utanför det funktionsområdet så kommer vi att avsluta dess liv. Utan att vi tycker att det är någonting konstigt eller märkvärdigt.

Ludde Hagberg, Anna Vnuk och Tilman O'Donnell provar idén om vad scenkonst ska vara.
Foto: Joakim Ståhl

"Goodtheatre" – titeln är möjligen självkaraktäriserande – är det första verket efter en avslutad trilogi i vilken Ludde Hagberg utforskat både människans belägenhet i denna värld och tid, och scenkonstens premisser, möjligheter och begränsningar. Och inte minst alla färdiga idéer om vad olika sorters scenkonst är och ska vara, som att den svenska teatern är fast i en klassisk föreställning om dramaturgi. Medan den moderna dansen visserligen gjort mer för att frigöra sig från sin tradition, men ändå också gått i stå.

– Jag har alltid upplevt att det är väldigt märkligt att scenkonst, dansteater, fyll i vad du vill, inte riktigt har haft samma möjlighet att svänga fritt som bildkonsten som jag upplever som en så otroligt mycket friare plats, säger Ludde Hagberg.

Ändå tycker han att dansare på ett annat sätt än skådespelare kan låta oväntade saker ske i en dynamik mellan kropp och ord. Därför arbetar han med enbart dansare i "Goodtheatre".

– De fastnar inte på samma sätt som skådespelare i en tolkning. Rörelser får ha sin egen betydelse utan att fyllas med en psykologisk förklaring, de kan vara fristående från texten.

I dansarnas kroppsliga intelligens finns ett hopp, menar han.

– Kroppen är vår sista bastion. Potentiellt sett är det danskonstnären som är det största hoppet. Danskonstnären och dess kunskap om att tolka en situation i tid och rum.

Skolad i klassisk balett

Själv är Ludde Hagberg skolad i klassisk balett och kommer från en verkligt strikt dansvärld, en där dansaren är ett objekt som ska bändas och förändras och placeras i positioner för att uppfylla någon annans vision. Dessutom en vision som i sig är mallad och styrd.

– Man strävar efter ett ideal som är på målningar från 1700-talet. Precis som hunden som strävar efter att vara så gullig som möjligt, för då blir den upplockad först i kullen.

Alla är dansare: Anna Vnuk, Ludde Hagberg och Tilman O'Donnell. Foto: Joakim Ståhl

Man vill sluta vara hunden, förstår man på Ludde Hagberg. Både i dansen och livet, i samhället – man vill inte lyda och vara beroende.

Under sitt arbete med denna serie av uppsättningar har Ludde Hagberg iklätt sig ett alter ego. Ludvig Bildstein. En man som tar sitt arbete på största allvar.

– Jag talar engelska väldigt ofta när jag är Ludvig. Och ibland med någon sorts brytning som jag inte vet var den kommer ifrån.

Är han en jobbig jävel?

– Alltså jag älskar Ludvig. Men visst, han kan nog te sig som en oerhört jobbig jävel.

Samarbete balettskolan

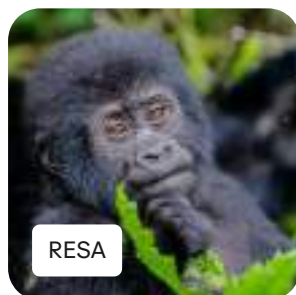
Medverkande i "Goodtheatre": Ludvig Bildstein, Daniel Andersson, Ludde Hagberg, Tilman O'Donnell, Anna Vnuk, Thomas Zamolo, Karin Robérts, Heta Asikainen, Rudi.

I samarbete med Kungliga Svenska balettskolan.

Verk i den avslutade serien: "Liz & Bill" (2021), "This is it" (2023) och "No 3 – Den bittra dansaren" (2025).

Läs mindre

SvD Accent

71 900 kr

Bergsgorillor och
schimpanser i...

4 400 kr

Litografi av
Madeleine Pyk

3 600 kr

Litografi av Marie-
Louise Ekman

62 200 kr

Vår i Sydk

Moment:teater

Anna Vnuk

✓ Nästa artikel

OCD – tvingande tankar

Kan elektroder i hjärnan minska Amandas tvång?